gondolkodóba, mikor hallotta, hogy Tapsifüles diskurál magában: — Jaj nekem! Jaj nekem! Mi lesz velem, ha későn jövök! — Amikor ez a dolog később eszébe jutott, rájött, hogy tulajdonképpen csodálkoznia kellett volna rajta, de hogy hogy nem, akkor mindez egészen természetesnek látszott. Ámde hogy a Tapsifüles egyszerre csak egy órát húzott elő a mellényzsebéből, megnézte és azután még gyorsabban futott, Alisz talpra ugrott. Egyszerre átvillant az agyán, hogy eddig még sohasem látott nyuszit, amelyiknek mellényzsebe volt, még hozzá olyan, amelyikben óra is van. Rohant utána, égve a kíváncsiságtól, keresztül a mezőn és éppen jókor érkezett, hogy lássa, mint tűnik el Tapsifüles a bokor mögött egy földalatti hasadékban.

A következő pillanatban, uccu, utánaugrott, anélkül, hogy gondolt volna rá, hogyan kerül ismét napvilágra.

Tapsifüles odúja egyenesen haladt egy darabig, akár egy alagút, de aztán hirtelen szakadékba torkollott, olyan hirtelen, hogy Alisznak már nem volt ideje megállni. Úgy érezte, hogy valami mélységbe zuhan, mintha kútba esett volna.

Vagy a szakadék lehetett nagyon mély, vagy az esés nagyon lassú, mert közben bőségesen volt ideje, hogy körülnézzen és kíváncsian várja, mi fog vele történni ezután. Először lefelé próbált tekintgetni, hogy kisüsse, hová zuhan, de olyan nagy volt a sötétség, hogy semmit se látott. Aztán a szakadék oldalait nézegette és észrevette, hogy véges-végig ennivalóval és könyvekkel meg rakott polcok állnak mellettük. Itt-ott térké-

peket és festményeket látott, amelyek kampókon lógtak. Az egyik polcról levett egy üveget, amint elröpült mellette; rá volt írva, hogy NARANCSLEKVÁR. Mekkora volt azonban csalódása, mikor látta, hogy üres. Nem merte leejteni az üveget, mert félt, hogy agyonüt valakit maga alatt, hát mit volt mit tenni, röptében visszatette egy másik polcra.

— Jól van, — gondolta Alisz, — ilyen esés után legalább már föl sem veszem, ha legurulok a lépcsőn! Milyen bátor kislánynak fognak majd tartani otthon! Bizony, azt hiszem, még akkor sem fogok egy mukkot se szólni, ha a háztetőről potyogok is le! (Ami aztán igazán nagyon valószínű.)

Lefelé, csak lefelé! Hát s o h a s e m lesz vége ennek az esésnek? — Csak arra vagyok kíváncsi, — mondta Alisz fenhangon, — hány mérföldet eshettem ennyi idő alatt! Már bizonyosan a föld középpontja felé járok. Lássuk csak! Számításom szerint ez körülbelül négyezer mérföld lefelé. — No most legalább láthatjátok, hogy Alisz mennyi komoly dolgot tanult az iskolában. Ez ugyan nem volt a l e g j o b b alkalom rá, hogy tudományával büszkélkedjék, mivel senki sem volt a közelben, aki hallhatta, de gyakorlásnak elég jó volt, hogy így fölmondogatta magában.

— Igen, ez lesz nagyjában a helyes távolság. Most csak azt szeretném tudni, milyen szélesség és hosszúság alá jutottam? — Alisznak a leghalványabb fogalma sem volt róla, hogy mi az a szélesség és hosszúság, de úgy érezte, hogy ezek a komoly szavak most nagyon is helyénvalók.

Csakhamar újra kezdte. — Kiváncsi va-